

[Anders Mølgaard]

vi har debatteret problemerne, så nu må tiden være inde til, at vi her i foråret 1994 går over til handling.

Baggrunden er, som flere ordførere har været inde på, at vi i sommeren 1991 fik nedsat Thorkil Juul-udvalget, som i samarbejde med i alt 11 ministerier lavede en meget fin betænkning, der udkom i julen 1992, og som beskriver problemerne og anviser nogle operative muligheder for at gøre livet ude på landet lettere.

Vi fik så forespørgselsdebatten den 11. marts 1993 til statsministeren, hvor alle partier havde mulighed for at give udtryk for, hvordan de opfatter problemerne derude, og hvilke løsningsmuligheder de finder er nødvendige for at fremme udviklingen. Alle partier i Folketinget stod bag dagsordenen den 11. marts 1993, som pålagde regeringen at lave en handlingsplan senest den 1. oktober 1993, hvilket også var meget positivt, finder jeg.

Derefter fik vi den 1. oktober 1993 regeringens handlingsplan, som også var præget af en reel vilje til at vende den negative spiral, som vi har oplevet i den sidste generation eller to i landsbyer og landdistrikter, og vi har så fra Venstre og Det Konservative Folkeparti den 7. december 1993 fremlagt vores 20-punkts-plan med vores analyser og vores bud på, hvordan man kan komme videre.

Det er situationen i dag, og jeg mener så, at det er vigtigt at konstatere, at vi i hvert fald i Venstre finder, at der ikke er nogen undskyldninger for ikke at handle i 1994. Vi har det optimale beslutningsgrundlag.

Det er rigtigt, som ordførerne og ministeren har gjort opmærksom på, at vi selvfølgelig – og det kom også tydeligt frem under debatten den 11. marts 1993 og igen i dag – ikke analyserer problemerne helt ens; sådan vil jeg sige det. Der er en række punkter, hvor vi ser ens på problemerne derude, og hvor vi også er ret enige om, hvilke virkemidler der kan fremme en positiv udvikling, men der er også nogle områder, hvor vi nok ser meget forskelligt på det. Det gælder områder som f.eks. behovet for eller det manglende behov for at liberalisere en række love på planlægningsområdet og miljøområdet. Men jeg synes ikke, at det tjener noget formål her i dag, hvis vi skal videre, at fordybe os i, hvor vi er uenige; det, der er centralt, er at prøve at finde de punkter, hvor vi er enige om at gå videre.

Jeg synes heller ikke, at det tjener noget formål at genfortælle de 20 punkter, som vi er kommet med fra Venstres og Det Konservative Folkepartis side. Jeg vil blot kort sige, at det er helt bevidst, at vi har valgt tre hovedområder:

Det første element er de 12–14 forslag, som går ud på at liberalisere gældende lovgivning, for vi mener, det er relevant, at Folketinget starter med at fjerne nogle af de bremseklodder og noget af det benspænd, vi selv har lavet, at vi starter med at gå foran selv.

Det andet væsentlige element er, at vi mener, at vi skal støtte ildsjælenes engagement ude i landdistrikterne, for virkeligheden er jo, at det er de tusindvis af ildsjæle, der er den reelle baggrund for, at der er masser af landsbyer, der er aktive, mens landsbyer uden ildsjæle, der heller ikke støttes på nogen måde af andre, dør.

Det tredje element er, at vi mener, at det er vigtigt – som ministeren heldigvis også har gjort opmærksom på – at inddrage landboorganisationerne og græsrodsorganisationer, som erhvervsmæssigt og kulturelt har deres tyngde derude. Og det er vi så enige om.

Nu er der måske nogle, der synes, at det er ret usædvanligt – og måske synes nogle også, at det er unødvendigt – at man samler 20 forskellige lovforslag i ét beslutningsforslag, men det er helt bevidst, fordi virkeligheden er, at det ikke hjælper, at vi spænder ben på nogle områder og fremmer udviklingen på andre. Virkeligheden er, at vi er nødt til at se landsbyernes og landdistrikternes fremtid på tværs af ministerier og på tværs af sektorer, og ved at samle alle 20 forslag i ét beslutningsforslag kan man se den akkumulerede effekt både positivt og negativt.

Hvad nu, kunne man så med rette spørge, og dertil vil jeg sige, at jeg som sagt mener, at vi har det optimale beslutningsgrundlag, og at der nu hviler et stort ansvar på vore skuldre for at gøre noget ved det og vise, at der er handlekraft bag ordene.

Ministerens har givet udtryk for – og det vil jeg rose ministeren for – at ministeren nu tager initiativet til at sammenkalde samtlige ordførere til en drøftelse på baggrund af regeringens handlingsplan og VK-planen og på baggrund af de synspunkter, der er fremkommet fra Z og SF, så at vi kan lave en fælles strategi i løbet af de nærmeste uger.